NEA HUND

Nr. 1 Vår 1999 Årgang 17

Ronja på aktivitetsdag ved Selbutunet

Lederen har ordet!

Hei igjen, alle sammen!

I skrivende stund står påskeferien for døra og vi er i full gang med planlegging av årets tur i fjellet. Det blir telttur i år også, og med Pekka og Bonnie som trekkhunder. Kaia fyller snart 12 år, men er fortsatt "frisk og rask", selv om hun har forkalkninger i ryggraden. Denne vinteren har gått fort og jeg har vært på skitur med "dyreparken" hver eneste dag uansett vær og føre. Så formen burde være brukbar med tanke på en 8 dagers påsketur i fjellheimen.

Selv om det sålangt har vært lite som minner om vår, så er det en umisskjennelig sannhet at våren nå står for døren. Og våren er vel en tid da vi alle livner til, og det blir flere og lengre turer med hundene våre. Det blir morsommere å trene igjen, og muligheten til variasjon i treninga blir bedre. Vi i STBK har gjennomført miljøtrening om onsdagene hele vinteren, og ser gjerne at nye fjes og hunder dukker opp. Så møt opp på miljøtreninga/dressurkurs i vår fokens! - Det vil hundene deres elske dere for.

God vår og sommer!

Hilsen Sigrid

STBK

Leder	Sigrid Edvardsen	73819916
Sekretær	Svein Åkervik	73819300
Kasserer	Olga Mari Hammerfjell	73818719
Styremedlemmer		
	Gustaf Spets	73819606
	Wenche R. Krogstad	73817547
Varamedlem		
	Grethe M. Nykkelmo	73817644
Støttekomite		
	Elin Setseng	73818132
	Thorill Sørflakne	73817350
Valgkomite		
	Grethe M. Nykkelmo	73817644
	Anne-Mari Bårdsgård	73818632
Revisorer		
	Ivar S. Hanem	73817832
	Frode Langseth	73819935
Materialforvalter		
	-	

Stoff til NeaHund sendes til:
Wenche Randi Krogstad
Nordlia 9, 7580 Selbu

NEA HUND

Organ for Selbu Trekk- og Brukshundklubb

Utkommer 3 ganger pr. år.
Abonnement oppnås ved minst å tegne støttemedlemskap i STBK.

Redaktør:
Wenche Randi Krogstad
tlf.: 73 81 75 47

Skrevet og kopiert ved
Selbu DataSats

Medlemskontingent pr kalenderår:

Familiemedlemskap	kr. 125,-
Hovedmedlem	kr. 100,-
Støttemedlem	kr. 50,-

Klubbens bankgirokontonummer:
4285 07 90234

Manusfrist til NeaHund nr. 2-99
er 1. august 1999

Årsmøte i STBK

Referat fra årsmøtet i Selbu Trekk- og Brukshundklubb

Sted og dato:	Selbu Hotell (peisestua), fredag 12. februar 1999 kl. 19.00.
Til stede:	Stig Meier Berg, Wenche Randi Krogstad, Elin Setseng, Thorill Sørflakne, Olga Mari Hammerfjell, Jorunn Wesche, Svein Åkervik, Gustaf Spets, Camilla Spets, Christian Steinbach og Sigrid Edvardsen.
Fravær:	Grethe Malvik Nykkelmo, Ivar Sveinung Hanem (revisor).

Saker

Valg av møteleder og referent
Svein Åkervik ble valgt til møteleder og Sigrid Edvardsen som referent.

Godkjenning av dagsorden og innkalling
Dagsorden ble godkjent, men det ble kommentert at 2 personer i styret ikke fikk innkalling.

Årsberetning fra styret
I denne valgperioden har styret i STBK bestått av

Leder	Sigrid Edvardsen
Sekretær	Svein Åkervik
Kasserer	Olga Mari Hammerfjell
Styre-medlemmer	Gustaf Spets og Wenche Randi Krogstad
Varamedlem	Grethe Malvik Nykkelmo
Støttekomite	Elin Setseng og Thorill Sørflakne
Valgkomite	Else May Engen og Grethe Malvik Nykkelmo
Revisorer	Arnar Haugen og Ivar Sveinung Hanem

Det er utgitt 3 medlemsblader og avholdt 3 styremøter i perioden. Redaktør er Wenche R. Krogstad. STBK hadde pr. 31.12.98 43 betalende medlemmer.

Aktiviteter

Miljøtrening
Miljøtreninga har også dette året vært den faste og samlende aktiviteten for klubben, og har pågått hele året, uansett værforhold. Oppmøtet har variert fra 2 - 3 og opp til 12 - 15 stykker. Det har også vært god spredning både i hunderaser og alder på hundefører. Treninga har foregått hver onsdag på parkeringsplassen ved Selbu kirke i den "mørke" årstiden og på Kvellomyra om våren og sommeren.

Dressurkurs
Det ble holdt bare ett dressurkurs i året som var. Det gikk over 12 kvelder fra april til juni. Wenche R. Krogstad stilte villig opp som instruktør i år også. Deltakerantallet var på 8 i starten, men dessverre falt noen fra underveis.

Det ble ikke avholdt kurs på høsten da ingen hadde anledning til å være instruktør.

Brukshundtrening
Brukshundtreninga har bestått av en fast liten "klan" som har trent lørdager eller søndager. Siden værforholdene vekslet slik har derfor også treninga vekslet mye. Bl.a. sporgåing på vekslende snø- og barmarksføre på Fløneset og på Årsøya, rundering på Årsøya, feltsøk på begge steder og snøsøk på Åsbaret.

I høst har det vært trening ved Selbutunet (Skogskolen) på Mosletta. Et ypperlig sted for hundeaktiviteter, og kanskje kan det bli klubbens framtidige plass? For klubben har så absolutt behov for et fast sted å være!

Agility
Aktiviteten har vært lik null. Noen hinder ble utbedret i forbindelse med Martna'n, og banen står der fortsatt. Men den ligger jo ganske bortgjemt, og kan dessuten ikke brukes vinterstid.

Utstillinger
En del av klubbens medlemmer har vært ute og vist seg fram i løpet av året med gode resultater. Se forøvrig resultatbørsen i NeaHund.

Selbu Martna'n 1998
Vi var heldig og fikk grusplassen mellom Samvirkelaget og Nestaringen. En ypperlig plass for oss! Det ble satt opp både martnasbu og lavvu, og diverse utstyr som klubben eier ble stilt ut. En del av agilitybanen ble også satt opp. I år som i fjor bakte Bente Åkervik kransekaker til premier. Men vi hadde en annen type konkurranse, nemlig "kaste erteposer på en vegg med hull i".

Lørdag 4. juli kom Jan Inge og Janne Langdal fra Klæbu med sine to hunder, og de demonstrerte "flyball" og tok noen runder i agilityløypa. Det var skikkelig morsomt å se på, og det var brukbart med publikum rundt banen.

Det ble også kjørt unger med saccovogn forspent hund, noe som var populært både for barna og for hundene som var involvert. Men for framtida bør vi nok finne en egen rute å kjøre der det ikke er så mye folk, for det var ofte svært vanskelig å manøvrere vogna og hundene omkring i folkemylderet.

Vi markerte også Norsk Kennel Klub's 100 års jubileum ved å dele ut reklamematriell og de som stod på stand fikk NKK's caps og pins. Vi er fornøyd med martna'n selv om været ikke var på vår side. Inntektene beløp seg til kr. 5000,-, som i fjor.

Økonomi

Deltakelsen på Selbumartna'n gjorde at vi fikk inntekter som dekket de utgiftene vi hadde i løpet av året. Klubben mottok i 1998 kr. 1000,- i kulturmidler fra Selbu kommune. Det ble i vår investert i en 8-manns lavvu som skal brukes på turer, treninger og i andre anledninger hvor vi trenger tak over hodet.

Som den uerfarne leder jeg er, vil jeg samtidig benytte anledningen til å takke resten av styret for god hjelp og veiledning i dette mitt første år som leder.

Med hilsen styret ved Sigrid Edvardsen

Leder Sigrid Edvardsen leste opp årsberetningen. Det ble kommentert at utstyrsliste med oversikt over lagringssted manglet. Det ble videre kommentert at sponsor-/samarbeidsavtalen med Selbu Sparebank ikke var fornyet for 1998. En kjempestor glipp fra styret som vil bli rettet opp snarest. Leder tar snarest kontakt med Selbu Sparebank og fornyer avtalen samt hører om mulighet for etterbetaling av pengene for 1998. Med disse kommentarene ble årsberetningen godkjent.

Regnskap for 1998

Balanse pr. 31.12.98

	1998	1997		1998	1997
Selbu Sparebank	37 898,49	39 186,37			
Varelager	11 367,00	13 980,00	Egenkapital	49 265,49	53 166,37
	49 265,49	53 166,37		49 265,49	53 166,37

Kasserer Olga Mari Hammerfjell gjennomgikk regnskapet. Regnskapet ble godkjent etter noen spørsmål og kommentarer:

Inntektene fra annonsørene i NeaHund har gått ned med kr. 2000,-. Styret fikk derfor fordelt de nåværende annonsørene i mellom seg og fikk i oppdrag å fornye disse avtalene samt å prøve å skaffe noen nye - Saksvik Sport, Stjørdal - Selbu Sport, Canis Forlag og Stjørdal dyreklinikk.

Det ble også kommentert hvorvidt verdien på varelageret er reell og skal stå som egenkapital i regnskapet. I og med at det meste er over tre år gammelt og har verdi på under kr. 10 000,- ble det gjort følgende vedtak på årsmøtet:

Vedtak: *Verdien på varelageret settes til kr. 0,- og varelageret strykes av balansen i regnskapet.*

Styret fikk i oppdrag å samle sammen varelageret som heretter kalles for inventar, foreta en opptelling og føre tingene på en inventarliste som inneholder følgende punkter:

1. Beskrivelse
2. Lagringssted

Det mest hensiktsmessige etter en opptelling er å lagre alt inventar på ett sted, hvis mulig.

Årsmøtesaker

Det var ikke kommet inn noen årsmøtesaker.

Valg

Valgkomiteens forslag ble gjennomgått og vedtatt. I følgende periode består styret i STBK av:

Leder	Sigrid Edvardsen
Sekretær	Svein Åkervik
Kasserer	Olga Mari Hammerfjell
Styre-medlemmer	Gustaf Spets og Wenche Randi Krogstad
Varamedlem	Grethe Malvik Nykkelmo
Støttekomite	Elin Setseng og Thorill Sørflakne
Valgkomite	Grethe Malvik Nykkelmo og Anne Mari Bårdsgård
Revisorer	Ivar S. Hanem og Frode Langseth

Årsmøtet ble avsluttet med pizza, kaffe og kake. Og hyggelig hundeprat.

Sigrid Edvardsen
referent

Siden sist og framover

- ved Wenche -

Vintersesongen er som regel en rolig periode når det gjelder klubbaktiviteter. Slik har det også vært i STBK siden sist når vi ser bort i fra vår vellykkede Aktivitetsdag i mars (nærmere "behandlet" på midtsidene).

Oppmøtet på miljøtreningene har til tider vært laber, men en liten, hard kjerne har stadig stilt opp hver onsdag på parkeringa ved Selbu kirke. Det er kanskje ikke det helt store å traske rundt under vekslende føre og værforhold kun opplyst av måneskinnslamper, men hundene har veldig godt av det, tross alt. Nytt i vår er at miljøtreninga har flyttet til Torsdager og oppmøtested er Selbutunet ved Mosletta i Øverbygda. Vi sees?!

Brukshundgjengen har heller ikke utvidet sitt medlemstall - noen kommer og noen går. Tilholdsted har vært Selbutunet som er godt egnet til formålet. Lite snø i år som i fjor, men nok til å grave ned forskjellige gjenstander til glede for søkslystne hunder. To "rekrutter" har fått innføring i snøsøk og feltsøk etter ting. Palmesøndag var vi igang med sportreninga igjen og nå går det så det suser for alle oss i gruppa. Vi har flere nybegynnere som er topp motivert for oppgavene de får. Flere av oss har som første mål å delta på blodsporprøve allerede andre helga i juni så nå gjelder det bare å stå på og trene for fullt. De som for tiden trener bruks er Maria m/Emil (landseer), Svein m/Yoshi (akita), Sigrid m/Bonnie og Pekka (labrador), Elin m/Mira (hollandsk gjeterhund) og Scott (border collie), Stig m/Suki og Tani (akita) og meg selv m/ Momo og Lita (cocker spniel). Bra spredning både på raser og alder. Frister det å være med? Ta kontakt med noen i gruppa - kom å se hva vi holder på med!

Vårens dressurkurs er godt i gang. Vi startet tirsdag 20. april og oppmøtet var over all forventning med 11 ekvipasjer. Vi var så heldige å få Ingeborg (Lita) Borseth (Selbygg bosatt i Trondheim) til å stille som instruktør. Hun er forøvrig "gammelt" medlem hos oss. Allerede etter noen ganger ser vi tydelig framgang hos "elevene", så dette tegner bra.

STBK har også i år tenkt å være med på Selbumartnaen, så nå gjelder det for dere å komme med gode ideer til aktiviteter og ikke minst å melde dere som gode hjelpere. Det vil bli sendt ut brev når tiden nærmer seg.

To av rekruttene i arbeid

Mira gir "figuranten" litt førstehjelp for å sjekke om det er liv i den.

Disse "genser-apportene" er ganske ugreie å få med seg, synes Momo.

Dagbok fra en Guttetur i Vinterfjellet

- av Christian Steinbach -

Årets lille vinterferietur skulle bli en ren guttetur, fordi den ene jenta var blitt for gammel til slike strabaser og den andre var vel ikke for gammel, men hun skulle faktisk jobbe. Da var det bare en ting å gjøre: Pekka og Bonnie pakket ned en del hundepellets (det absolutt viktigste på enhver fjelltur ifølge dem!) og hundesovepose, mens jeg, Christian sto for resten, altså telt, reinsdyrskinn og så videre. Pulken ble pakket; til Pekkas og Bonnies store fortvilelse er den nesten like tung hver gang uansett turens lengde.

Torsdag, 25.02.99:

Vi blir kjørt av jentene til Græsli hvor vi skal starte. Kaia må jo sjekke at alt blir gjort som det skal og ho kjefter som vanlig på sine to undersatte. Kl. 8^{30} er vi igang. I 10 kuldegrader og tykk tåke går vi oppover til Græslihytta. Pekka som lederhund og Bonnie som en god nummer to jobber hardt i de bratte bakkene. Græslihytta blir passert i lett bris etter en time, og videre innover fjellet følger vi vinterstakingen til Trondhjems Turistforeningen. Før løypa klattrer opp Melshogna tar vi av østover for å avlegge Hognabu et besøk. Hognabu er en liten koie som drives av "Norges Tekniske og Naturvitenskapelige Universitetets Idrettsforening" NTNUI (for et navn!). Rett før vi begynner nedkjøringen til koia kommer vi plutselig ut av tåka. Et fascinerende landskap ligger foran oss. Ruten er badet i knallsol og det føles som om vi sitter i et fly med alle de skyene under oss.

F.v.
Bonnie og Pekka
forran Hognabu

Koia er i fin form og en tidlig lunsj inntas av både to- og firbente. Vi fortsetter innover dalen, jeg foran og så kommer guttene med pulken bak seg. Etter å ha gått en stund dukker det plutselig opp en lykkelig Pekkahund ved siden av meg, uten pulk og uten komtesele. Før jeg klarer å bli altfor forundret over det hører jeg en fortvilt jamring bak den siste lille bakketoppen jeg nettopp hadde passert. Bonnie hadde gått seg fast med draget. Pekka hadde visst bremset i en liten nedoverbakke, mens Bonnie presset med all makt bakfra, så mye at han klarte å dytte Pekka ut av komtesela si, men så angret han bittert. Draget datt ned og kilte seg fast i snøen....

Været blir bedre og bedre. Vi må bare komme oss opp på Ruten. I enden av dalen setter vi fra oss pulken, til Pekkas og Bonnies store glede - men gleden blir litt mindre ettersom de skjønner, at huset ikke skal settes opp enda og ekspedisjons-lederen Christian har planer om å gå korteste veien opp til toppen. Etter en time og tre kvarter står vi på Ruten. For en utsikt! Helt stille, ikke et vindpust og klar sikt helt til horisonten: Fongen ligger rett foran oss, Selbusjøen er synlig i det fjerne, for ikke å glemme Sylane i øst. Nedstigningen blir litt skummel for Pekka, det var bratt, hardt og dårlig feste for hundepoter, men vi kommer oss velberget ned til pulken og utstyret. Leierplassen ligger ved en åpen bekk og alle tre setter vi pris på å slippe å smelte snø til dagens drink. Etter festmiddagen (hundekuler for de firbente og Toro 'tørrfor' for tobeinte) senker roen seg over teltet, bortsett fra vinden som har frisket opp en del.

Fredag 26.02.:

To dager med godvær etter hverandre er en skjeldenhet i Trøndelag og riktig, det har kommet ca. 30-40cm med snø i løpet av natten, og den er både våt, klabbete og blytung. Vi skal komme oss til Schultzhytta denne dagen, en tur på omtrent 12 km. Skiene er bakglatte, men værst er det for Pekka og Bonnie, som ikke får feste i den dype snøen. I tillegg virker pulken som en effektiv brems med store mengder snø som bygger seg opp etterhvert foran den. Pekka er jo egentlig lederhunden, men føler seg vel mest som en snøplog, mens han blir skjøvet fram av Bonnie gjennom den våte snøen. I en nedoverbakke klarer han ikke å svinge, men nummer to i draget, Bonnie, som for en gangs skyld skjønner, at **høyre** betyr høyresving, bestemmer seg til å utføre kommandoen på sin måte: Han hopper ut av draget og fullfører en fin høyresving, med det følget at pulken velter; Alt stopper opp i et digert virvarr av hunder, bambus, tau og pulk. Begge bambusstengene er knekt. Ved hjelp av noen bjørkekvister, diverse slangeklemmer og noen meter med tape blir draget riktignok nesten så godt som nytt, og tre kvarter senere er vi klare til å fortsette turen. Sakte, men sikkert

går det fremover. Å krysse elvene krever litt sikksakk gåing, fordi de er delvis åpne. Da vi kommer fram til Schultzhytta blir det fort klart, at teltet skal få en hviledag og vi foretrekker å tørke oss foran ovnen. Hytta ligger der ensom og forlatt, som forventet på denne årstida. Pekka og Bonnie kan uforstyrret innta sine hvilestillinger på kjøkkenet.

Lørdag, 27.02.:

Godvær, blå himmel, -5 grader og litt vind. Draget blir reparert litt bedre og så drar vi avsted. Det er bare å følge et scooterspor, som går rett forbi hytta. Om ettermiddagen frisker vinden opp og det ser ut som om været skulle forverre seg igjen. Da kan vi likegodt fortsette hjemover. Forbi Hersjoen blir det nok en gang bevist, at **det lønner seg** å se på kartet en gang i blant. Istedenfor å gå vestover rettning Innbygda, hadde vi dreid sørover for tidlig og er på vei nedover mot Nea. De siste kilometrene må vi altså gå langs med hovedveien. Pekka får desverre problemer med potene på det harde underlaget. Han er blitt en gammel hundemann med sine ni år. Fra Sørflakne får vi derfor skyss hjemover. Dermed er gutteturen slutt for denne gangen.

Hilsen
Bonnie, Pekka og Christian

Sjef og lederhund Pekka slanger seg i "godstolen"

STJØRDAL DYREKLINIKK

Tlf.: 74 82 20 02

Ring for time
Man. og tor. 08.00-18.00
Tir., ons. og fre. 08.00-16.00

Øyeblikkelig hjelp
Hund, katt og andre selskapsdyr

Veterinærer:
Hege Jøntvedt Engum
og
Per Jørgen Engum

- Øyelysing
- Poliklinikk
- Røntgen / ID
- Ultralyd
- Kirurgi
- Ultralyd tannrenseapp.
- Laboratorium
- EKG hjerteundersøkelser

Sandgata 1 (ved Bunnpris), 7500 STJØRDAL

SPAR supermarked

STATOIL
Statoil Service Selbu

Spar: Man - Ons 09-18
Tors - Fre 09-20
Lør 09-18
Statoil: Åpent til 22.00

* Dagligvarer
* Smørehall m/dekkservice
* Nytt selvvaskeanlegg
* Gass og Gassovner
* Videoutleie
* Rikstoto - Tipping
* Medisinutsalg

Det du trenger - når du trenger det!

B.Langseth A.S.
VARESENTER - BENSINSTASJON
7580 Selbu - Tlf. 73 81 01 70 - 73 81 01 80

Fra drøm til virkelighet

- av Ingeborg "Lita" Borseth -

Da jeg var lita jente var det et barneprogram på TV som het "Du og jeg og vi to", og i dette programmet ble irsk ulvehund presentert. Det var Ulf Rosfjord, Kroodden kennel som fortalte om rasen, og viste frem hundene sine. Jeg satt med stjerner i øynene og hadde bestemt meg: Slik hund skulle jeg ha! "Du får vente til du blir stor og får eget hjem", var svaret jeg fikk da spørsmålet om kjøp av hund ble stilt hjemme.

Åra gikk og i 1980 var jeg blitt "stor", gift med Toralf, og vi hadde kjøpt oss hus på Nidarvoll. "Nå", tenkte jeg, endelig skal det bli hund, irsk ulvehund. Hund fikk vi, men rasen ble scäfer. Med Kora ble det et aktivt hundeliv. Vi begynte med bruks og lydighet, og var med i mange konkurranser i årene som gikk.

Kora begynte å dra på årene, og våren 1992 fikk hun selskap av ei lita schäferfrøken, Winni. Nå ble det rolige dager for Kora, og etter noen måneder krevde alderdommen sitt og Kora takket for seg 12 år gammel.

Winni var ei aktiv og lærenem frøken. Spor, felt og lydighet syntes hun var moro, og sesongene 94/95 vant hun de fleste konkurranser vi stilte opp på.

Sommeren -95 fikk hun selskap av schäfergutten Eddo som også skulle bli brukshund. Men det er ikke alltid det går som en tror. Winni hadde fra hun var valp vært plaget med eksem og kløe. Vi var ut og inn hos dyrlegen, prøver av alle slag ble tatt, men ingen diagnose kunne stilles. Alternativ behandling ble også forsøkt, men ingenting ga resultat. Desember -96 ga vi opp, Winni skulle slippe å plages mere. Hun ble bare 4 1/2 år.

Nå begynte en ny epoke for meg. Vi hadde fortsatt Eddo, men jeg var helt "tom" og klarte ikke tanken på å starte på nytt med trening og konkurranser. Nå begynte jeg å ta opp emnet ulvehund igjen. Det var mange år siden jeg hadde bestemt meg for hvilken oppdretter jeg skulle kjøpe hund fra. Innsetlia's Kennel, Sussa Kleffelgård, Innset. Telefonkontakt ble opprettet og joda, hun skulle snart ha valper. Hannhunden hun skulle bruke tilhørte Aud Tyholt i Hommelvik. Nå ble jeg ivrig. Ny telefonsamtale - denne gangen til Aud. Var det mulig å få komme å se på hundene? Aud var velvilligheten selv. - Bare ta med familien og kom. Aud hadde 5 voksne ulvehunder. Sjokk for enkelte familiemedlemmer, men rene jule-kvelden for meg.

Nå var jeg ikke til å stoppe - hund skulle jeg ha! Toralf var ikke videre begeistret, men hva hadde han å stille opp med mot ei hundegal kjerring. Vi ble enige om at vi skulle ha ei svart ulvefrøken og bestilling ble formidlet til Innset.

Tiden gikk, og på Innsetlia's Kennel kom det valper. 7 stk., men kun 2 svarte - hannhunder. Hva nu! Toralf sa nei. Vi skulle ikke ha hannhund, men tispe. Jeg prøvde å argumentere med hvor lurt det var å ha hannhund, i og med at vi fortsatt har Eddo. Slipper løpetid f.eks. Enden på visa ble at jeg fikk Toralf og ungan med opp til Sussa for å se på valpene. De var nå blitt 6 uker og sååå nusselige. Vi fikk også hilse på en skokk trivelige store ulvegutter/jenter, samt at vi fikk fortalt både positive og negative sider ved rasen.

Turen opp til Innset ga resultat. Toralf var nok blitt sjarmert av hundene selv om han ikke ville innrømme det, og jeg fikk kjøpe min første ulvehund.

Nå har Innsetlia's Black Bear (Bamse) blitt 20 mndr. En trivelig, rolig, stor gutt. Han elsker å sitte i fanget til Arnt Erik, og slenge seg ned på sofaen sammen med Hege. Å ha to hannhunder er ikke noe problem for oss. De spiser ved siden av hverandre, ligger på samme teppe, leker og herjer, og er veldig avhengige av hverandre.

Det er litt rart å tenke på at det skulle gå 32 år før jeg fikk oppfylt ønsket mitt

Bamse elsker å sitte i fanget til Arnt Erik.

om irsk ulvehund, og slik det ser ut pr idag var det et lykkelig valg vi gjorde da vi fikk kjøpt Bamse av Sussa i September -97.

Bamse er ikke bare en snill og rolig hund, han gjør det godt i utstillingsringen og i høst startet vi på dressurkurs. Vi gikk opp til eksamen og greide appellmerket med glans. Jeg har også prøvd å gå spor med Bamse, og det viser seg at med tålmodighet og repetisjoner skal nok det også fungere.

Dette får være nok om oss for denne gang. Kanskje vi lar høre fra oss ved en senere anledning.

Eddo og Bamse er gode venner og deler gjerne seng.

"Klart vi skal bruke straff! Jeg foretrekker å bruke en sammenrullet avis. Du bør helst ha en liggende flere steder i huset slik at du raskt kan nå en når hunden gjør noe galt. Så neste gang hunden din gjør noe galt eller ikke hører etter, tar du raskt en sammenrullet avis og slår deg selv gjentatte ganger i hodet mens du roper "elendig trener, elendig trener!".

Ray Hunter
kjent amerikansk hundetrener

POLARIS
Se den hos oss:
Importør for Norge: KELLOX Tel: 64 94 50 00

Gode tilbud på snøscooter, ATV og utstyr.
Stikk innom for en uforpliktende prat.

MOTOR & FRITID
7580 Selbu
Telefon/telefax: 73 81 76 44. Mobil: 946 55 123

Konsulentoppdrag
Produksjon
Opplæring
Internett
Salg

SelbuNett
www.selbunett.no

Selbu DataSats / Selbu IT-senter
Tlf. 73 81 75 47 - mobil 926 03 856 - faks 73 81 77 85

Aktivitetsdag på Selbutunet

Lørdag 20. mars arrangerte STBK aktivitetsdag på Selbutunet. Opplysninger om dette gikk ut til medlemmene sammen med årsmøteinnkallinga samt en ringerunde like før. Oppmøtet ble langt bedre enn vi "fryktet" - 20 barn og voksne, og 15 hunder. Aktiviteten var ment å være snøre-/pulkkjøring med hundene og selvfølgelig matinntak og jabbing. Regn og mildvær i dagene før hadde omgjort en del av snøen til vanndammer, så vi fikk klare oss med ei heller beskjeden "skogsløype". Men alle fikk prøvd seg såpass at matlysten ble skjerpet. Leder Sigrid vartet opp med suppe, Elin og Thorill med bakverk, og Gustaf sto for kaffekokinga. Været var lagom med solgløtt, så alt i alt kan vi si oss fornøyd med dagen.
Og kanskje prøver vi oss på noe liknende neste år.

Kaffekos med svartkjel på stubbebål.

En fin dag for både liten og stor. Klubbens lavvu kom godt med når en og annen snøbyge kom smygende.

Kaia og Pekka er erfarne trekkhunder for matfar Christian.

Ronja for første gang med pulk.

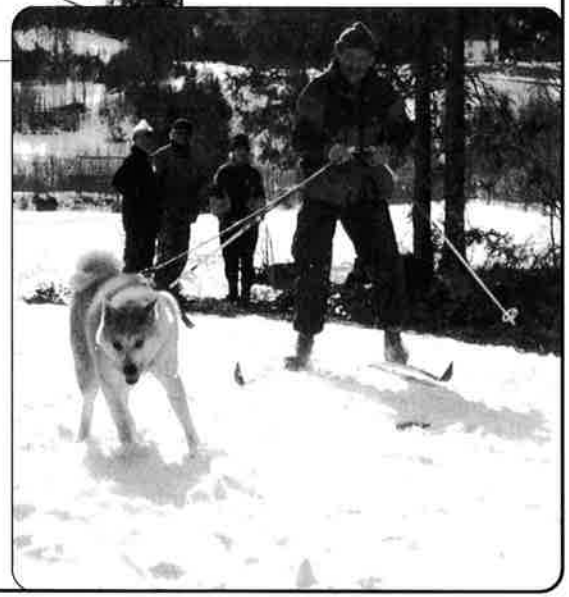

Yoshi vil gjerne hilse på fotografen før hun tar runden i sporet med matfar Svein.

Hundekjøring er GØY!

- av Sigrid Edvardsen -

Det finnes i dag to stilarter i hundekjøring, *Nordisk stil* og *sledehundkjøring* . I *nordisk stil* er hunden (1-4 hunder) innspent i stive glassfiberdrag med pulk bak seg og føreren går på ski bak pulken. I sledehundkjøring bruker en ikke ski, men står bakpå sleden, med 3-15 hunder innspent i line foran.

I mine ungdomsdager, fra jeg var 12 år og til jeg var 20 år, deltok jeg i hundekjørerkonkurranser for Rana Trekk- og Brukshundklubb. Jeg hadde to strihårete Vorsteh-hunder, Rex og Cepp. (Rex fra 1975 -79 og Cepp fra 1978 - 83). Vi vant de fleste rennene vi stilte oppi, for som regel var jeg eneste deltaker i min årsklasse.

I vinterhalvåret var vi en liten gjeng på 3-4 aktive løpere, samt våre respektive fedre som reiste rundt i Nordnorge og konkurrerte nesten hver helg (ofte til irritasjon for resten av familien). I 1978 støpte faren min en topp moderne glassfiberpulk hjemme på badet og jeg husker at det var mange som beundret den fine grønne pulken min. Og jeg var en av de få som stilte med glassfiber-pulk, de aller fleste brukte i den tida trepulker.

I vinter fant jeg fram den gamle konkurransepulken min og tørket bort et tykt støvlag og glidet den under. Jeg hadde nemlig meldt meg på hundekjørerkonkurranse med Bonnie (2 1/2 år)! Dere kan tro jeg var spent, for det var 17 år siden sist jeg deltok i løp.

Søndag 24. januar dro jeg og Bonnie tidlig avgårde fra Selbu mot Trondheim og Bymarka. Vi skulle delta i "Lonestar Cup", arrangert av Trondheim Trekk- og Brukshundklubb (TTBK). Vi var like spente begge to, og vi ankom Frøset Gård i Bymarka en god time før rennstart.

Veteranene fra TTBK, Vigdis og Per Nymark holdt på med hundelufting da vi ankom, og jeg slo av en lang prat med Vigdis. Vi konkurrerte faktisk mot hverandre i NM i Tromsø i 1982, da vant hun og jeg ble nummer åtte og sist.

Etterhvert kom det flere og flere hunde-kjørere til startplassen. Jeg så med en gang at utstyret mitt faktisk hører hjemme på museum. Dagens konkurransepulker er mye mer aerodynamiske og har to smale ski under. Jeg tok ut min gamle pulk, og det var mange forundrede folk som kom og kikket på den. Bonnie syntes det var mange og svært bråkete Vorsteh-hunder som luftet eierne sine. Faktisk var Bonnie svært reservert og forsiktig av seg, noe som er helt ulikt ham. Vi skulle stille i "turklasse med brukshund" og gå ei løype på 10km. Da starten nærmet seg og Bonnie var fastspent i draget, stod alle de andre hundene og bjeffet og gledet seg til å få springe i full fart, mens Bonnie stod stille og med halen mellom beina. "Huff og huff så skummelt dette er", tenkte han nok. Da starteren slapp Bonnie og vi angivelig skulle ha rast avgårde i full fart, stod Bonnie like rolig og avventende -"Hva nå, mamma?!" Men da jeg sa: "Ja, kom igjen nå!", så ble det fart på oss også. Det gikk faktisk veldig fort de første 2-3 km, og jeg skøytet på mine usmurte ski alt hva jeg var god for. Etter ca. 1 km suste Per Nymark med sitt tospann i full fart forbi oss, vi prøvde å henge på, men klarte det selvfølgelig ikke.

Løypa var tøff, med mange utforkjøringer og mange bratte oppoverbakker. Siden skøyteteknikken min er heller dårlig var jeg fullstendig utkjørt etter 4-5km og hengte på Bonnieganske mye inn til mål. Med usmurte ski var det håpløst å gå klassisk, det ble bare glipptak utav det!

Men omsider, etter endel feilkjøring i diverse kryss og med noen tissestopper på Bonnie, så kom vi da i mål. Tiden ble som forventet ikke av de beste! Vi brukte 46 minutter på 10 kilometeren, mens de beste var nede i bare 25 min.

Men summa summarum, vi var fornøyde med løpet, både jeg og Bonnie. Det hadde vært artig for oss begge og en svært positiv opplevelse. Vi traff mange trivelige hundefolk, og det ble endel morsomme kommentarer til utstyrert vårt. Siden vi var eneste deltaker i turklassen så vant vi naturlig nok, og en fin glasskål vanket i premie!

Neste renn vi skulle delta i ble avlyst pga. snømangel og dårlig vær, men søndag, 14. februar var alt duket for et nytt løp. Vi kom også da tidlig til startområdet, og nå var det helt klart at Bonnie skjønte hva det hele dreide seg om! For nå var han minst like ivrig og bråkete som de andre hundene, og da starten gikk satte vi avgårde i ett forrykende tempo. Klok av skade hadde jeg denne gangen smurt festesmørning under skiene og vekslet mellom skøyting på flat mark og klassisk imotbakkene.

Vi gjennomførte et brukbart løp, selvfølgelig ble vi tatt igjen av endel "racerløpere", men klarte denne gang i hvert fall å henge på et stykke. Slutt tiden ble 40 minutter. Den ble altså 6 minutter bedre enn sist, så vi var kjempefornøyde!

Bonnie syntes det var skikkelig morsomt å jobbe og var god og sliten etter endt turrenn. Neste løp vi skal delta i er like over påske og det ser vi fram til.

Det blir spennende å se om vi forbedrer tida ennå mer!

Hilsen
Sigrid og Bonnie

Markadilten 1999

- av Sigrid Edvardsen -

Hvert år arrangerer Trondheims Trekk- og Brukshundklubb (TTBK) et turløp som markerer slutten på en lang og for mange slitsom sesong. Dette rennet kalles for Markadilten. I år skulle rennet avvikles onsdag, 7. april kl. 18^{00} i Granåsen, med VM løypene som utgangspunkt. Området var i god tid leid for renndagen, men værgudene slo seg vrang og lot det regne godt i dagene før. Derfor var mesteparten av løypene blitt ubrukelige for skigåing.

Jeg var ute i god tid og trappet uvitende opp i Granåsen. Men der var ikke ett menneske å se, og i hvert fall ingen hunder. Da klokka var 17^{30}, fant jeg ut at kanskje det var best å sjekke ved hundeløypa ved Frøset Gård allikevel. Og riktig - der var det full hundeaktivitet. Veien fram og parkeringsplassen var bare gjørme, og start/målområdet var heller snøfritt, mest brunt gress og vann. Men joda - det skulle være løp her. Det ble bestemt, at siden det bare var tokilometersløypa, som kunne brukes, så skulle alle sammen gå 2 runder i den. Og alle skulle konkurrere mot hverandre om beste, såkallte *null-tid*. Dvs. Alle går 2x2km, og den, som har mest mulig lik tid på rundene vinner. Altså kan en som går sakte også ha vinnersjans, bare en går like sakte på begge rundene. Og alle skulle snørekjøre, med en eller to hunder.

Det kom flere og flere folk og hunder til området, så det var veldig bråkete da starten nærmet seg. Jeg ble tildelt startnummer 13, av ialt 26 deltakere. Betyr det ulykke eller lykke tenkte jeg som snarest. Bonnie var veldig vill og svært opplagt. Han hadde dratt tung påskepulk i ei uke, og hatt 2 hviledager før rennstart, hvilket gav utslag i en overenergisk hundegutt.

Mye folk og hunder v/ Frøset Gård i Bymarka.

Vi luftet hverandre langs veien og måtte begge to i buskene. Da vi stilte opp i rekka foran startstreken var godeste Bonnie så ivrig etter å komme igang, at jeg hadde store problem å holde ham i ro. Han bjeffet i ett sett og ville bare bykse avgårde, akkurat som resten av hundene. Tenk dere for et hundeleven det er, sånn like før start! Ett par løpere med tidlig startnummer hadde nettopp passert og var på vei utpå andre runde da jeg endelig kunne slippe Bonnie. Og gjett om vi fikk kjempefart ut fra start!

Underveis holdt jeg flere ganger på å bli dradd overende forover, fordi løypa var svært bløt og sørpete og skiene hadde dårlig gli. Det gikk så fort med Bonnie at det ble mest med stakinga på meg og litt småjogging på skiene. Like etter at runde to var startet ble vi forbikjørt av en løper med to hunder, og Bonnie ble svært gira på å henge på (mon tro om det kanskje var en eller to dame-hunder - for som noen av dere vet, er jo Bonnie svært glad i damer). I hvertfall gikk det så fort at vi faktisk kjørte **forbi** flere andre deltakere. Jeg var svært sliten i siste motbakken opp til mål, men hadde fremdeles god drahjelp i Bonnie.

Jeg var blitt søkkvåt fra knærne og ned, skoene var nesten oversvømt av vann, og det hadde duskregnet hele tiden mens jeg gikk, så det var godt å skifte til tørt tøy etterpå. Bonnie var også våt, men han syntes det var bare herlig, og det var greit å bli plassert bak i bilen for å få kvilt ut.

Nå skulle det grilles! Mens vi gikk løp hadde nemlig noen lagd et stort bål til kaffekoking og karbonader og pølser ble grillet på en stor grill. Til det ble det servert brød. Gjett om det var godt, man blir faktisk utrolig sulten av å gå på ski, selv om det bare er 4km. Jeg er ganske imponert over hvor mange som hadde møtt opp på en sånn grå og regntung ettermiddag. Det var sikkert bortimot 40 stk. Med stort og smått og alderspektret var også bredt. Yngste deltaker var ei lita jente på 3 år som stod med samla ski mens ho ble dratt rundt løypa av en samojed hund, riktignok gikk søstra ved siden og passet på, men likevel, litt av en prestasjon! Lagånden og miljøet i TTBK virker svært godt. Jeg storkoste meg og gikk rundt og pratet med en masse trivelige hundefolk. Fikk tilbud om å være med på barmarksamling ilag med jentegjengen og slo til. Men det blir ikke før til sommeren og evt. en annen historie.

Etter at alle hadde spist ferdig, kom det som alle hadde ventet på: Premieutdeling. Det hadde visstnok bydd på litt arbeid å regne ut tider og plasseringer, men nå var lista klar.

Vigdis Nymark vant, med en differanse på 13 sekunder på de to rundene. Hun var sikkert en av de med beste etappetid også, ho snørekjørte med to hunder og brukte litt over 4 min på 2 km.

Jeg og Bonnie ble rangert som nr. 6 med 23 sek i differanse på rundene. Og vi hadde brukt 6min på første runden. Ellers så fikk alle 26 deltakerne premie, vi fikk selv velge fra et flott utvalg.

Etterhvert ble det tid for hjemturen til Selbu. Og som vanlig, når Bonnie har vært borte fra flokken sin, får han kjeft når han kommer hjem. Pekka og Kaia sier klart i fra at han trenger ikke være så 'høy på pæra', selv om han har vært borte i lag med matmor.

Så lille Bonnie gutt blir spak og ganske nedtrykt og tusler stille inn på do, den eneste plassen han får lov til å være (stua og kjøkkenet er nemlig absolutt forbudt område nå). Altså litt av en nedtur for Bonnie - i ene øyeblikket er han stor idretsstjerne og får masse ros - mens i neste er han atter en gang nederst på rangstigen!

Sigrid og Bonnie i årets siste renn. Lykke til neste år - forhåpentligvis på bedre føre!

OBS!

Miljøtreninga er flyttet til Selbutunet.
Den foregår torsdager kl. 19.00.

Appellmerkerøve
vil bli avholdt torsdag 17. juni.
Den er åpen for alle medlemmer!

UTSTYR FOR JAKT - FISKE - FRILUFTSLIV

INTERSPORT

JAN SAKSHAUG Sport & CO.

SØNDRE GT. 4, 7500 STJØRDAL, NORGE, TLF.: 74 82 45 09 FAX.: 74 82 16 40

Et hotell på landet

Selbusjøen
Hotell & Gjestegård

Telefon: 73811100 - Telefax: 73811101 7580 7580 Selbu
www.selbusjøen hotell.no

Medlem av

Valpetrening

- Saksetfra boka "Innkalling er så mycket mera" av Memea Mohlin - Ill. Memea Mohlin. Del 10

Lederskap = forholdet mellom deg og hunden.

Ingen hund får etter svensk lov løpe løs om den ikke umiddelbart kommer når føreren roper. Men den lille valpen da? Når skal den få lære seg alle de ulike øvelsene om den ikke får være løs? Hittil har det bare handlet om mer eller mindre voksne hunder. Snakker vi i stedet om den lille valpen på åtte eller ni uker blir bildet straks annerledes.

Noe av det mest naturlige for den lille valepen er å respektere om eller når et eldre dyr stopper den. Tenk deg om ulvevalpen får øye på et fremmed dyr i skogen og stikker avgårde for å hilse. Noen minutter senere er den antagelig en død valp. At den unge valpen adlyder når et eldre og mer erfarent dyr stopper den er en forutsetning for å overleve i naturen.

Ikke gå glipp av den sjansen du har når valpen er riktig liten til å vise den hvor spennende, trygg og respektinngytende du er. Aldri noen ganger etter kommer valpen til å ha like lett for å oppfatte deg somen helt.

Det er også da, når valpen er riktig liten, at du kan lære den at en innkalling ikke på noen måte er en frivillig øvelse, men noe du ubetinget krever av den.

Det er kun når valpen er riktig liten at du er raskere enn den. Det er ikke umulig å løpe etter og hanke inn valpen etter nakkeskinnet for så å spørre den med bebreidende stemme hva den holder på med. Du kan jo prøve dette når hunden nærmer seg året og har havnet i slyngelalderen. En alder som til en viss grad kan sammenlignes med menneskets pubertet. Det vil si frigjøringsprosessen når tenåringen oppfatter seg selv som best i alt og i egne øyne ikke har behov for foreldrenes omsorg.

Ta det fra begynnelsen

D-Dagen har kommet og du skal endelig dra iveg for å hente hjem valpen din. Som de fleste valper er antagelig din også liten, klumpet og hjelpeløs. Det kan være lett å oppfatte den som en liten baby. Men tilfellet er ikke helt riktig. Riktignok er valpene svært uferdige når de fødes og de fire første leveukene går fremfor alt til å lære seg å se, høre og koordinere de fire bena. Men fra den femte uken og framover skjer det desto mer.

Så når valpen din har blitt åtte uker har den vunnet å lære seg mye av den sosiale omgangen med sine søsken. Den lille valpen vet at det går an å leke tøffe og råe leker med søster A. Samme type lek sammen bror B kommer derimot til å resultere i at bror B blir forbannet og reagerer med en nesestyver. Søster C liker heller ikke knuffeleker, men hun trekker seg heller unna enn å bli sint.

Den lille valpen vet altså at ulike individer ikke tåler like mye. På grunn av dette er det ikke så vanskelig for valpen å lære seg at du gjerne vil leke, men at du ikke liker at den biter hardt. Men valpen kan ikke selv forstå om den biter deg for hardt eller ikke - det må du "forklare" den.

Lek med hunden din

Under leken oppdager valpene sin egen motorikk og lærer seg spillereglene (ikke bit hardere enn lekekammeraten aksepterer). Ta over der søskenene sluttet. Lek med valpen du òg. Men lær den at du er en ytterst ømtålelig lekekammerat. La aldri valpen bite deg så det gjør vondt. Skrik ut dersom det gjør vondt og lek deretter videre. Dersom valpen ikke demper seg når du skriker så gjør slik et søsken ville ha gjort: Bit igjen! Enklest gjør du det ved å klype valpen i skinnet. "Biter du meg slik at det gjør vondt så biter jeg igjen". Slutt aldri leken med et skrik eller en utskjelling, for da lærer valpen helt feil. Slutter du leken med å skrike til, kan valpen missforstå og tro at den vant over deg. Dersom du slutter leken med å frese til valpen vil den kanskje ikke leke med deg senere - leken deres slutter jo alltid i en konflikt. Så skrik eller fres ifra deg, men fortsett deretter å leke ennu en stund.

Du trenger ikke å avbryte leken ved å be valpen om å slutte eller lignende. Det er mye enklere om du interesserer deg for noe annet, f.eks. en av valpens leker. Når også valpen blir nysgjerrig på tingen kan du rulle den avgårde og så gå derifra. Men dersom man iakttar en voksen hund som leker med en valp så er den voksne sjelden pedagogisk. Når den eldre blir lei av leken går den vanligvis bare sin veg, lukter kanskje på en duftflekk i stedet. Når valpen insisterer på oppmerksomhet og vil leke videre blir den som regel bare ignorert.

Initiativtageren

Lær valpen at du er en morsom lekekammerat, visserlig mye større og helt overlegen. Vær gjerne den som leder leken både i starten og ved avslutningen selv om du en stund under leken kan la valpen få en viss fremgang. Leken er meget viktig for den lille valpen. Ved hjelp av leken lærer du valpen å samarbeide med deg. Dersom du aldri leker med valpen vil den oppfatte deg som kjedelig og det vil senere bli betydelig mer vanskelig å lære valpen noe ettersom den ikke er vant til å leke/samarbeide med deg.

Vanligvis synes man det er morsomt å leke. For mange kvinner er det mer naturlig å kjæle med valpen enn å tøyse rundt. Når de leker gjør de det for valpens skyld i stedet for at de selv synes det er så morsomt å leke. Prøv å unngå å være slik dersom du føler at det er slik; risikoen er stor for at den lille hunden gjennomskuer deg. Forsøk

å lev deg inn i leken og ha det morsomt med valpen.

Ikke la det gli ut

Det finnes en hel del redsel for å la valper leke og herje rundt. Begrunnelsene er mange. Valpen kan bli stresset av altfor livlige leker, aller helst om de leker for ofte. Det finnes ikke noe fasitsvar på hvor lenge eller hvor ofte du kan leke med valpen din ettersom hunder er så ulike.

Blir valpen meget oppjaget av leken kan den også bli vel hardhendt. Dette gjelder kanskje ikke 9-ukers valpen, men mange valper kan bli ganske "morske" i en alder av 3 - 5 måneders alder. Skulle den litt eldre valpen bli så oppjaget at eieren misslykkes med å få kontroll over hunden, har valpen vunnet en stor og unødvendig seier over sin eier. Noe slikt får helt klart ikke skje. Dersom valpen er tøff mot deg, må du selv-følgelig være hakket tøffere tilbake.

En gang iblant kan du under leken velte valpen rundt og en liten stund inspisere magen på den før du leker videre. Å løfte den opp og holde den i favnen en stund kan også tjene samme hensikten; du viser overfor valpen hvor stor og sterk du er uten å være ubehagelig mot den.

Avbryt leken eller forlat valpen om du synes at den jager seg selv for mye opp. Lek kun med valpen så lenge du selv synes leken er morsom. Dersom du føler at valpen prøver å avansere i forhold til deg skal du straks slutte med denne formen for lek.

Å være den absolutt overlegne hundeeier er alltid lettere for den som er større og tyngre enn sin hund. Fysisk overtak sitter ofte i antallet kilo. Å ha overtaket på en hund som veier ti - femten kilo er selvfølgelig mye lettere enn å forsøke å beholde overtaket på en hund som veier ti kilo mer enn hva man selv gjør. (La eldri din aller første hund være av en storvokst rase.)

Men ikke alle valper er av den tøffe sorten. Er valpen myk og forsiktig kan leken være en måte å forsterke valpens selvtillitt på. La denne valpen vinne leken en gang iblandt. Ha drakamp med en gjenstand og slipp ofte taket. Men til tross for at valpen trenger å styrke selvtillitten skal du ikke la den gjøre det på din bekostning. Derfor skal du også med denne hunden være den som tar initiativet.

(forts.)

MAXBO

Gjør det enklere for deg

Maxbo Selbu

Tlf.: 7381 0440 - Telefax: 7381 0449

SMARKED

Dalførets mest assorterte

VAREUTVALG

Selbu Samvirkelag

Kontor 7381 6000
Telefax 7381 7814

FORBRUKER SAMVIRKET

Hundeparasitter

- Saksetfra boka "Hunden i Fokus", nr 3 -
Kapitlet "Stell av hunden" av Barbro Eklund

Utøy rammer hunder i de beste familier, og er ingenting å skamme seg over. Man må ikke betrakte utøy som tegn på manglende hygiene i hjemmet; det dreier seg om smitte hunder imellom, og kan dessuten fåes overalt hvor hunder med utøy ferdes.

Lopper og lus

Mot lopper og lus kan man gjerne bruke en spesiell sjampo mot utøy. Den er også fin om man vil gi hunden en skikkelig vask i sommertiden, da den i drøye tre uker etterpå forebygger f.eks. flått. Slike bad gjentas etter 10 – 12 dager. Første gangen for å drepe foreldredyrene, andre gangen for å ta knekken på egg som er utviklet siden. Pass på at sjampoen ikke kommer inn i hundens øyne.

Både lopper og lus er det lett å bli kvitt. Hvis du ikke vet forskjellen på de to artene, så er loppen et per med mer lang, mørkebrun, og har lange ben. Den kan både løpe og hoppe. Lusene er gråblå (eller brungrå), ovale og er betydelig langsommere enn loppene. Eggene (fnattene) er hvite og sitter fast på hårstråene i rader. I forbindelse med sjamponeringen mot utøy må også hundens liggeplass rengjøres med – utøysjampo, ellers blir hunden smittet på ny.

Hvis det er vanskelig å få egnet spesialsjampo i forretningene, kan man ved henvendelse til dyrlege få resept på rotenon-aceton, et stoff som blandes ut i vann og brukes til gjennomfukting av hele pelsen (etter en vanlig vask).

Flått

Flått finner man bare i den varme årstiden. De er ikke vanskelige å trekke ut hvis man lar dem vokse seg så store at man lett kan få tak i dem med tommel og pekefinger og liksom skru dem forsiktig ut, slik at hodet også følger med. Skulle hodet bli sittende, oppstår det gjerne en infeksjon som kan komme til å trenge dyrlegeettersyn. Å smøre inn flått med smør, parafin og lignende er å stelle til større oppstyr enn nødvendig. – Flåtten er til å begynne med liten og mørkebrun. Etter hvert som den suger i seg blod fra vertsdyret, øker den i omfang og lysner i fargen, helt til den er mett og slipper taket. Flått finnes mest der det er fuktig mark med løvtrær; eik, or- og vidjekratt innebærer risiko.

Kaninskabb

Kaninskabb viser seg ved kløe og flassdannelse på hundens rygg, spesieltrundt haleroten. Den er forholdsvis lett å få slutt på hvis man bader hunden med utøydrepende sjampo minst 3 ganger med en ukes mellom hver gang. Akkurat som med lus og loppeangrep gjøres det rent med insektdrepende midler hver gang hunden har badet.

Enkelte hudparasitter kan smitte mennesker

Hundelus går ikke på mennesker. Hundelopper kan derimot ved en misforståelse havne på et menneske og biter i såfall, men den trives bare på hund og en del andre dyr. En kjedelig sak med lopper er at den i likhet med en del midd kan være mellomvert for bendelorm.

Flått angriper alle dyr, også mennesket, men forlater alltid sitt vertsdyr når den har sugd i seg det den kan greie av blod.

Kaninskabben smitter også mennesker. Symptomene er utslett, gjerne rundt livet, på håndleddene og leggene. Utslettene forsvinner av seg selv når hunden er blitt kvitt parasittene.

Til de hudparasittene som også kan smitte mennesker hører *sacoptesskabb* som oftest forekommer på importerte hunder, men bare i sjeldne tilfelle på våre nordiske.

Demodexskabb (=hårsekkmidd)

I likhet med sarcoptesskabben (og kaninskabben, samt diverse soppinfeksjoner som også forårsaker både kløe og håravfall) er demodexskabb usynlig for det blotte øye. Den smitter ikke over på mennesker, men er en stor plage for hunder da den kan være meget vanskelig – iblant helt umulig – å bli kvitt. Den kan bringes videre fra en tispe til hennes valper selv om hun selv aldri har hatt symptomene. I utbrudd forårsaker den små, bare flekker, som sprer seg og stadig blir større. Huden på disse flekkene er ofte blåaktig. Demodexskabben begynner gjerne rundt øyne og nese.

Generelt

Kløe i huden, eller unormalt spesielt flekkvis håravfall bør alltid foranledige dyrlegebesøk. Dels er det umulig for en legmann å avgjøre hvilken hudparasitt det kan dreie seg om, naturligvis med unntak av lopper, lus og flått, dels blir resultatet best jo tidligere man begynner med behandlingen. Legmannen kan også ha vanskelig for å avgjøre hvorvidt symptomene i huden kan komme av allergi. Årsaken til allergi kan som kjent være nesten hva som helst.

Andre årsaker til hudlidelser kan være hormonforstyrrelser, nyrelidelser og andre ganske alvorlige sykdommer.

Merknad

Nye og effektive midler har kommet på markedet siden denne boka ble utgitt. Det er nå også mulig å forebygge lus, loppe- og flåttangrep med noen dråper Ex-pot. Hårsekkmidd, nese- og øremidd kan behandles meget effektivt med vaksine.(Ikke alle raser tåler denne!)

red.

VIKING
ESSO
JOBU - FOR SKOGENS YRKE

Sørflakne Bensin og Service A/S

7580 Selbu
Tlf.: 73 81 73 50 Fax: 73 81 73 93

Autorisert bilverksted - Bensin - Olje
Gummiforhandler

SELBU
SPORT & FRITID
Telefon: 7381 9966

KVALITETSFÔR TIL DAGLIGVAREPRISER!

Labb kommer fra Felleskjøpet, Norges største produsent av dyrefôr, og kan kvalitetsmessig måle seg med hvem som helst. Samtidig sikrer stor produksjon og ingen fordyrende mellomledd at vi kan selge Labb til priser få andre kan konkurrere med.

Gi Labb - så trenger du ikke å velge mellom pris og kvalitet neste gang du skal kjøpe fôr til hunden din!

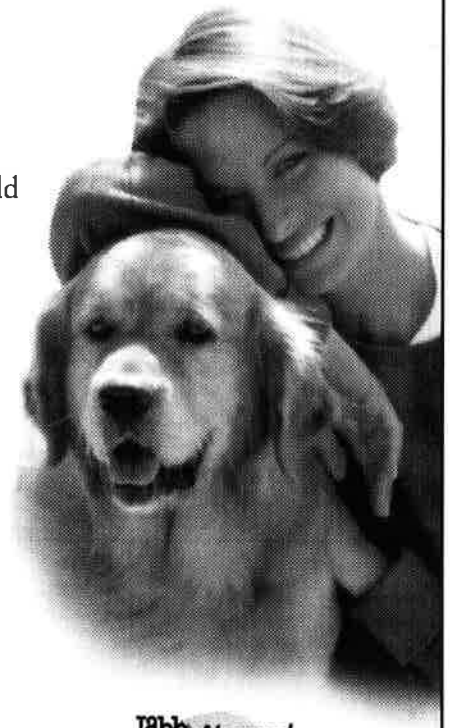

Labb Tilskudd 15,50
Labb Normal 18,50
Labb Energi 19,50

Labb Aktiv 7kg 119,-
Labb Aktiv 20kg 290,-

Stikk innom FK butikken. Her finner du alt du trenger til hunden din, og gode tilbud på en rekke andre varer til hus og hage!

FK butikken

Vi forhandler hundeutstyr og

HUNDEFÔR
LONE STAR®
HUBBARD

BlomsterBua
7580 Selbu

Rimelig hundeforsikring i GJENSIDIGE.

GJENSIDIGE
Sør-Trøndelag
7580 Selbu, tlf.: 73 81 79 00

Resultatbørs

Tromsø Hundeklubb, 23.01.99
Toshiko's Birk (akita inu) — Anders Bergvik
1AK - 1VK - CERT - 1.BHK - BIR - 2. BIG

NKK Tromsø, 24.01.99
Toshiko's Birk (akita inu) — Anders Bergvik
1 - CK - 1.BHK - CACIB - BIM

Norsk Bearded Collie Klubb, Trondheim, 06.-07.02.99
Innsetlia's Black Bear (*Bamse*) (irsk ulvehund) — Ingeborg Borseth
1AUK - 1AUKK - HP - 1VK - CERT - 1.BHK - BIM

Rissa og Leksvik Hundeklubb, 28.03.99
Innsetlia's Black Bear (*Bamse*) (irsk ulvehund) — Ingeborg Borseth
1AUK - 2AUKK

Norskr Retrieverkl. avd. N.Trøndelag, Verdal 18.04.99
Bonnie (labrador retriever) — Sigrid Edvardsen
1AK - 3.VK - CK - 4.BHK

Klubbmatriell

Overtrekksdress m/klubbmerke på ryggen, vindtett m/frottèfor, todelt, str. S, M, L, XL farge: burgunder/grønn/marineblå, ensf. bukse	kr. 600,-
Collegegenser m/klubbmerke foran, farge: mørk rød, str. M, L, XL	kr. 75,-
Klubbmerke, stoff	kr. 20,-
Klubbmerke, klister	kr. 10,-
Flatvevd vebb-bånd (*til seletøy/halsbånd*) farge: svart, pr. meter	kr. 15,-

Wenche

B

POSITIVE fritidstiltak fortjener støtte . . .

Vi gjør det med glede . . . .

SELBU SPAREBANK